

Wolf Kati nemzeti üggyé vált, vagy legalábbis komoly szándék volt egyes médiák részéről arra, hogy azzá tegye ezt a nemzetközi giccsparádét, illetve annak egyetlen magyar szereplőjét. Megdöbbentő volt látni, amint a magyar királyi TV gyengébb kereskedelmi adók mintájára reklámozza a közvetítést a képernyő bal felső sarkában. Bár ne tették volna!

A „nemzeti önbecsülés feltámasztásán” keresztül számos retorikai elem elhangzott az Eurovíziós Dalfesztivál idei Düsseldorfban megrendezett fordulója kapcsán, amit aztán nagy nemzeti csalódás követett. Legalábbis lélekben, mert tudvalevőleg lányunk nemhogy a dobogó közelébe nem került, hanem egyenesen a sereghajtók között végzett. Nem olyan nagy gond, ez, ha azt nézzük, két fesztivállal korábban még a döntőbe, azaz huszonötbe sem került a mi versenyzőnk.

Most Kati simán vette az akadályokat és az elődöntőn is könnyedén túljutott. Na itt kellett volna visszavenni kicsit a honi sajtónak a lelkesedésből. Hiszen az első kör után olyan írások és televíziós anyagok jelentek meg, miszerint Wolfnak nemhogy a tízben, hanem egyenesen a

dobogón a helye ezzel a produkcióval. Mértékadó honi drukkerék még azt is tudni vélték, hogy akár az első helyre is esélyes a magyar lány.

Napokon keresztül ömlött az információ a lakosságra, miszerint az énekesnő olyan népszerű a németek körében, mint a csuda! Hja persze, Kati Wolf szimpatikus, a derék germánoknak, a neve alapján akár német is lehetne, nem beszélve szőke hajáról és kék szemeiről! Az általa előadott dal pedig, a **What About My Dreams**, magyar változatban **Szerelem mért múlsz címet viselte,**

valljuk be őszintén, ha ezt most

Celine Dion

egyik lemezén halljuk, akkor nyugodt szívvel lépünk tovább a track 4-ről az ötre! Kellemes jól hangzó popszám, de semmi több

, Kati kedves személyisége is csak éppen hogy tesz hozzá valamit. A háttérben táncoló csapat, meg akár ott se legyen, nem oszt, nem szoroz.

Geszti

szövege pedig nekünk lehet kedves, de egy nemzetközi dalversenyen ez vajmi keveset segít.

Ezt kellett volna teljesen egyszerűen és viszonylag érzelemmentesen átgondolni minden honi sajtóorgánumnak, tévének, rádiónak, mielőtt öles címekkel tudtul adták volna, hogy Kati már a döntő előtt megnyerte ezt a versenyt. Ezzel a hozzáállással viszont hatalmasat szólt a bukfenc. Nem a dobogón, de még a közelében sem végzett Wolf Kati, ami nem baj, csak hát be lett ígérve a győzelem, ezért lógott a füle a magyar nézőknek, a maratoni döntő után.

Most persze lehet gyalázni a verseny rendszerét, a zsűrizést, a szomszédos népek összefogását, meg a szlovák telefonblokádot. A dolgon nem változtat, bár szerintem ezt is lehet a helyén kezelni. Egy ügyes

magyar lány a döntőbe jutott, ott jól szerepelt, a 22. lett. Majd jövőre Bakuban vagy ő, vagy más megmutatja, hogy ennél még többre is képesek vagyunk a popzenében. Ennyi.

A döntőt követő napon (illetve aznap, hiszen hajnalban ért véget a műsor) reggel félórás blokk volt az egyik TV csatornán a dalversenyéről, és a szerintük igazságtalan helyezést és az ide vezető utat hosszasan boncolgatták. Ezt követően a sporthírekben egy mondat jutott Berki Krisztiánnak, aki gyakorlatilag mindent megnyert a nemzetközi tornasportban, most éppen a világtornán diadalmaskodott lólengésben. A kurta hírt sem képanyag, sem telefonos megszólalás nem követte. A hírműsor vezetője szemmel láthatóan még mindig meg volt rendülve a Katit ért „sérelem” miatt.

Lehet, hogy nem figyelte a sporthíreket? Pedig abból megtudhatta volna, hogy a nemzeti önbecsülés helyreállításának más módja is létezik, ráadásul ez működik! És ami nagyon fontos, ez olyan érték, ami évtizedek múlva sem halványul.